

волителныя този знакъ, на който причината не можаше да разумѣе, отиде поскоро при господарката си, и щомъ останяхъ самы, щомъ са притворихъ вратата, царицата му рече съ свойственныя ѝ сладостенъ и кроткъкъ гласъ:

« Господине герцоге, отъ много години вече са наслаждавате въ Испанія съ наймирно царуванье. »

Министрътъ, смутенъ отъ откритото туй и непосредственно нападанье, пригответи са да стане за да са поклони и да принесе забълъжкы. Но царицата съ знакъ му каза да сѣдне, и продължи думата си еъ сжщата кротость.

« Не та осждамъ за туй: нека бжде волята на сжпруга ми. Той та нарече своею милостию царь, както е той царь Божию милостию, и дѣйствувашъ « за отсжтствие ». Мѣстото можаше да са управля подобръ, можаше то да са управѣж и позлѣ; други нека искать отговоръ за дѣлата ти; тѣзи грижа не е моя . . . Но като засѣдавашъ въ свѣта, като управляшъ финансытъ и военнытъ силы, и рѣшавашъ за миръ и война, азъ, господине герцоге, отдалена отъ мжжа си, затворена въ отдѣленіето си, отстранена отъ сѣка власть, спіонирована даже отъ тебе въ роднинскытъ ми и пріятелскы сношенія, показвамъ че са одавамъ, както и сичкытъ свѣтъ, на вліяніето ти, на силата ти, на искусната ти политика. Но изменъ си; туй което мыслишъ че е слѣдствие на способността ти, длъжишъ го на волята ми, или на равнодушніето ми, защото не ма е грижа ако става както става.»

Герцогътъ искаше да измърмори нѣкои думы, но царицата не му даде време, и продължаваше съ силенъ и дързновенъ гласъ:

« Мыслишъ че си силенъ, защото ти допуцамъ да злоупотребявашъ слабостта на господаря си. Мыслишъ че си предвидливъ, защото си затварямъ очытъ, и че си силенъ, защото та оставямъ свободенъ. Искахъ да ти напомнижъ тѣзи работы, господине герцоге, и лесно ще повѣрвашъ, защото познавашъ и царя и мене; отъ днесъ, ако искамъ, ако продумамъ